

BRUSSEL XL IN BEELDEN

STRIPMUUR BLAKE & MORTIMER NAAR HET ONSTERFELIJKE
WERK HET GELE TEKEN VAN E.P. JACOBS IN DE HOPSTRAAT

Loop eens rond in een stripverhaal

Wat is dat toch met Brussel en strips? Iemand zou toch eens voor de aardigheid moeten uitrekenen hoeveel striptekenaars en -scenaristen de hoofdstad per inwoner heeft. Historici die gespecialiseerd zijn in de negende kunst hebben zich het hoofd gebroken over de vraag waarom ons land en Brussel in het bijzonder zo'n vruchtbare stripgrond zijn. Veel auteurs wijzen op het feit dat Brussel vanouds een transitzone is, kruispunt van de invloedssfeer van de twee grote 'culturen' – de Germaanse en Romaanse.

Iets luchtiger is de uitleg van de Brusselse filmregisseur Julien Vrebos, in het voorwoord van het standaardwerk Brussel gestript. De strip in Brussel: 'Brussel leest als een groot stripverhaal waarvan iedereen op eigenzinnige manier de tekstballonnetjes invult. [...] Ik liep rond in een stripverhaal waarvan de tekstballon pas vele jaren later werd ingevuld. Brussel is een aaneenschakeling van afzonderlijke schetsen die samenvallen tot een flamboyant stripverhaal. Niet verwonderlijk dat zoveel striptekenaars inspiratie vonden in de geborgenheid van de muze die Brussel is.' Hier een kleine selectie uit dat enorme aanbod van tekenaars en auteurs.

HERGÉ EN E.P. JACOBS, DE GRONDLEGGERS

Georges Prosper Remi, alias Remi Georges, alias R.G. ofte Hergé, vertelde in interviews dat hij een grauwe, saaie jeugd had gekend. De enige lichtpuntjes in het bestaan van deze ket uit Etterbeek zijn de uitstapjes met de Boy-Scouts de Belgique en tekenen, eindeloos veel schetsen en portretten. Hergé bleek al gauw een begenadigd tekenaar en verhalenverteller te zijn. In 1926 werd hij gevraagd om een 'verhaal in beelden' te brengen in het tijdschrift *Le Boy-Scout*. Daar liet hij een proto-Kuifje genaamd *Totor*, *patrouilleleider van de Meikevers*, zijn eerste passen zetten. Drie jaar later lanceerde hij in de katholieke krant *Le XXe Siècle* zijn *Aventures de Tintin, reporter du Petit Vingtième, au pays des soviets*.

De rest is geschiedenis: 24 albums, het tijdschrift *Kuifje/Tintin*, (animatie)films, merchandising en een splinternieuw museum in Louvain-la-Neuve. Niet minder belangrijk is de enorme impact van Hergés stijl – de zogenaamde 'klare lijn' – op de volgende generatie stripmakers.

Een tijdgenoot van Hergé was Edgar Pierre Jacobs. De in de Marollen geboren Jacobs was een buitenbeentje in de stripwereld. Hij was opgeleid als operazanger en ging pas aan de slag als tekenaar toen de theaters en operahuizen bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog hun deuren sloten. Aanvankelijk beperkte hij zich tot grafisch werk in reclamecatalogi, maar hij werd al gauw gevraagd voor het betere werk – het voortzetten van de Amerikaanse sciencefictionreeks *Flash*

Gordon in het tijdschrift *Bravo*, dat als gevolg van de oorlog sinds 1941 niet meer leverbaar was. Het pad van de perfectionistische Jacobs kruiste dat van Hergé, en die laatste vroeg hem voor de inkleuring van de avonturen van Kuifje. Na de Tweede Wereldoorlog kwam Jacobs bij de redactieploeg van het tijdschrift *Kuifje/Tintin*. Hier maakte hij zijn allerbeste, onsterfelijke werk, met de avonturen van het Angelsaksische duo professor Mortimer en kapitein Blake. *Het gele teken* werd en wordt door vele striplezers gezien als een van de beste albums ooit. Jacobs' zin voor (hyper)realisme, zijn narratieve gebruik van kleuren als sfeerschepper en zijn grote aandacht voor het theateraal-spectaculaire zijn maar enkele elementen van dit meeslepende oeuvre, dat probleemloos de tand des tijd doorstaan heeft.

EN DE JONGE GARDE...

Uit het jonge geweld kiezen we twee vrouwen en een man: Dominique Goblet, Pieter Fannes en Judith Vanistendael. Deze laatste heeft sinds de publicatie van haar tweedelige bestseller *De maagd en de neger* heel wat stof doen opwaaien. Met een zelden in de stripwereld geziene gevoeligheid en virtuositeit kaart ze in haar tweeluik onderwerpen aan die allesbehalve voor de hand liggen. Wat dacht je van de vluchtelingenproblematiek, die zich heel concreet vertaalt in een moeizame, tumultueuze liefdesrelatie tussen een 'maagd' en een 'neger', die elkaar leren kennen in het Klein Kasteeltje?

Minder tumultueus, maar daarom niet minder gelaagd en fascinerend, is het werk van Dominique Goblet. Haar meest recente boek *Net doen alsof is ook liegen* is een autobiografisch, Brussels verhaal, gepubliceerd bij L'Association, het paradepaardje van de Franse, onafhankelijke uitgeverijen. Het handelt over haar vader, een brandweerman, die de wereld wil redden, maar blind is voor de ellende die zich bij hem thuis afspeelt. Goblet hanteert in dit ietwat weerbarstige boek verschillende technieken en materialen, van houtskool over verf tot inkt op vochtig papier.

De laatste auteur in dit rijtje heet Pieter Fannes. Deze stadsgids maakte naar aanleiding van het Stripjaar in Brussel een gratis, online stripverhaal dat de lezer langs een aantal plekken in de stad gidst. Rondlopen in een stripverhaal? Een fluitje van een cent!

ZIE HET PARCOURS OP BLZ. 13, NR. 3